

горещи, тѣ си приличаха като близнаци — и двата бѣха еднакви на рѣстъ, свѣтлокафяви, а гривитѣ и опашкитѣ имъ още по-свѣтли, почти бѣли. Конете съ такъвъ косъмъ сж нѣщо рѣдко и наистина сж много красиви.

За да се похвали, дѣдо Герги бѣше миналъ презъ цѣло село, като на много мѣста бѣше се отбивалъ. Най-после рече да се поспре и при Тодора.

— Помози Богъ, Тодоре! Помози Богъ, Аничке! — извика весело той и застана отвънъ до плета. Тодоръ и Аничка си правѣха сами новъ оборъ, сжщо тѣй както по-рано пакъ сами бѣха си правили и кжщата. По-право, разпореждаше се за всичко Аничка, а Тодоръ ѝ помагаше, защото тая Аничка я биваше за всичко.

— Ха да ви е честито! — каза дѣдо Герги, като видѣ, че за день-два сградата бая бѣше отскочила надъ земята.

— Сполай ти, дѣдо Герге. Честита радостъ и на тебе. Доде си момчето, а?

— Доде си. Доде си Илия.

— Порастналъ, мжжъ станалъ. А конетѣ, конетѣ — много хубави коне! Азъ ги видѣхъ.

Говорѣше само Тодоръ, защото Аничка, ако и да се въртѣше все наблизо и чуваше какво се приказва, мълчеше и само очитѣ ѝ каточе се смѣха.

— Видѣ ли какви коне? Видѣ ли какви